

Ένα έργο του Volker Ludwig

Μετάφραση | Διασκευή **Βασίλης Κουκαλάκι**
Σκηνοθεσία **Γιώργος Παλούμης, Βασίλης Κουκαλάκι**
Τραγούδια **Φοίβος Δεληβοριάς**

Είστε και φαινεστε

Μια ιστορία από τα πίσω θρανία.

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

www.sixronotheatro.gr

Είστε και φαίνεστε

Μια ιστορία από τα πίσω θρανία.

© ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Αγαπητοί φίλοι,
Με κάνει πάρα πολύ περήφανο και ιδιαίτερα χαρούμενο που η «Συντεχνία του Γέλιου» ανεβάζει για τρίτη φορά ένα έργο που είναι βασισμένο στο παραδοσιακό υλικό του Θεάτρου GRIPS. Είναι σήμερα σημαντικότερο παρά ποτέ, να υπάρχει ένα θέατρο για παιδιά και νέους, που εκτός του να ψυχαγωγεί έντονα μπορεί ταυτόχρονα να αναφέρεται σε θέματα της πραγματικότητας των παιδιών, με την οποία να μπορούν να ταυτίζονται με όλα τα μεγάλα και μικρά προβλήματα τους.
Ένα θέατρο λοιπόν που εγείρει την κοινωνική τους φαντασία, που εμπνέει και εμπνέει την όρεξη να σκεφτούν και να δράσουν. Ένα θέατρο που σαν απειρία έχει την πεποίθηση ότι ο κόσμος δύναται να αλλάξει και πως αξίζει να παλέψεις γι' αυτό.
Με αυτό το σκεπτικό εύχομαι στην παράσταση «Είστε και φαίνεστε» την ίδια επιτυχία που είχε το «Μια Γιορτή στο Νουριάν» και το «Τζέλα, Λέλα, Κόρνας...», και ευχαριστώ τον φίλο μου Βασίλη Κουκαλάκι και όλη την υπέροχη ομάδα της Συντεχνίας του Γέλιου από καρδιάς για την θαυμάσια δουλειά τους και την παθιασμένη τους αφοσίωση σε αυτήν την δική μας, κοινή υπόθεση.

Volker Ludwig

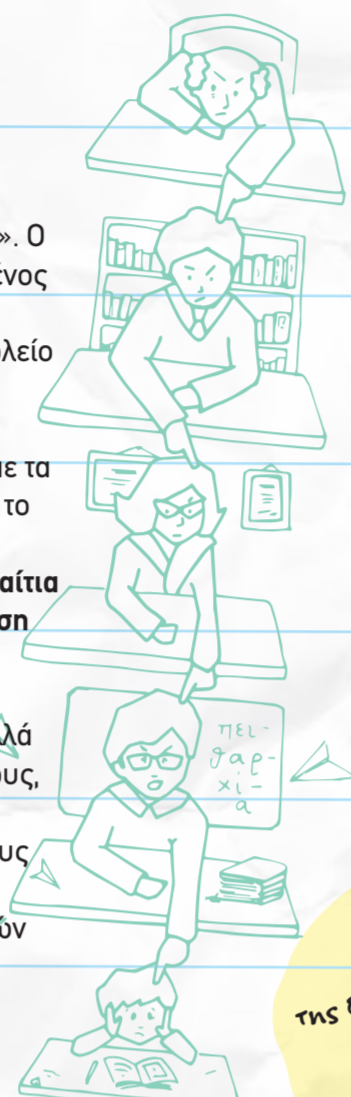
Συντεχνία του Γέλιου.
ΣΥΝ: η αναφαίρετη υπεραξία του μαζί,
ΤΕΧΝΙΑ: θεατρική μαστοριά του παιχνιδιού.

«Συντεχνία» - δανειζόμενοι τον όρο από τους τεχνίτες που ανέδειξαν τη συνεργατική ιδέα, όπως άλλοτε οι βυροδόξες, οι αρωλοποιοί, οι χαλκωματάδες. Όμως το αγαθό που παράγουμε και προάγουμε εμείς είναι το γέλιο. Γέλιο αμιγώς οργανικό, μη ελεγχόμενο γέλιο που ευφραίνει καρδιά και απελευθερώνει την αναίτια χαρά της ύπαρξης. Επιπλέον, γέλιο του Τσάρλι Τσάπλιν, ανατρεπτικό και σκαπτικό, το μουσικό όπλο των παιδιών όταν βγάσουν τη γλώσσα στους μεγάλους και των αδύνατων όταν περιπαίζουν τους ισχυρούς. Το γέλιο, τέλος, της συγκίνησης όταν αναγνωρίζεις τον εαυτό σου στον απέναντι, εκείνο που ενώνει τους ανθρώπους καθώς τους σταματάει από το να σκέφτονται μονάχα με το νου.

Παιδιά, είμαστε όλοι διαφορετικοί!

είσαι και φαίνεσαι!!!

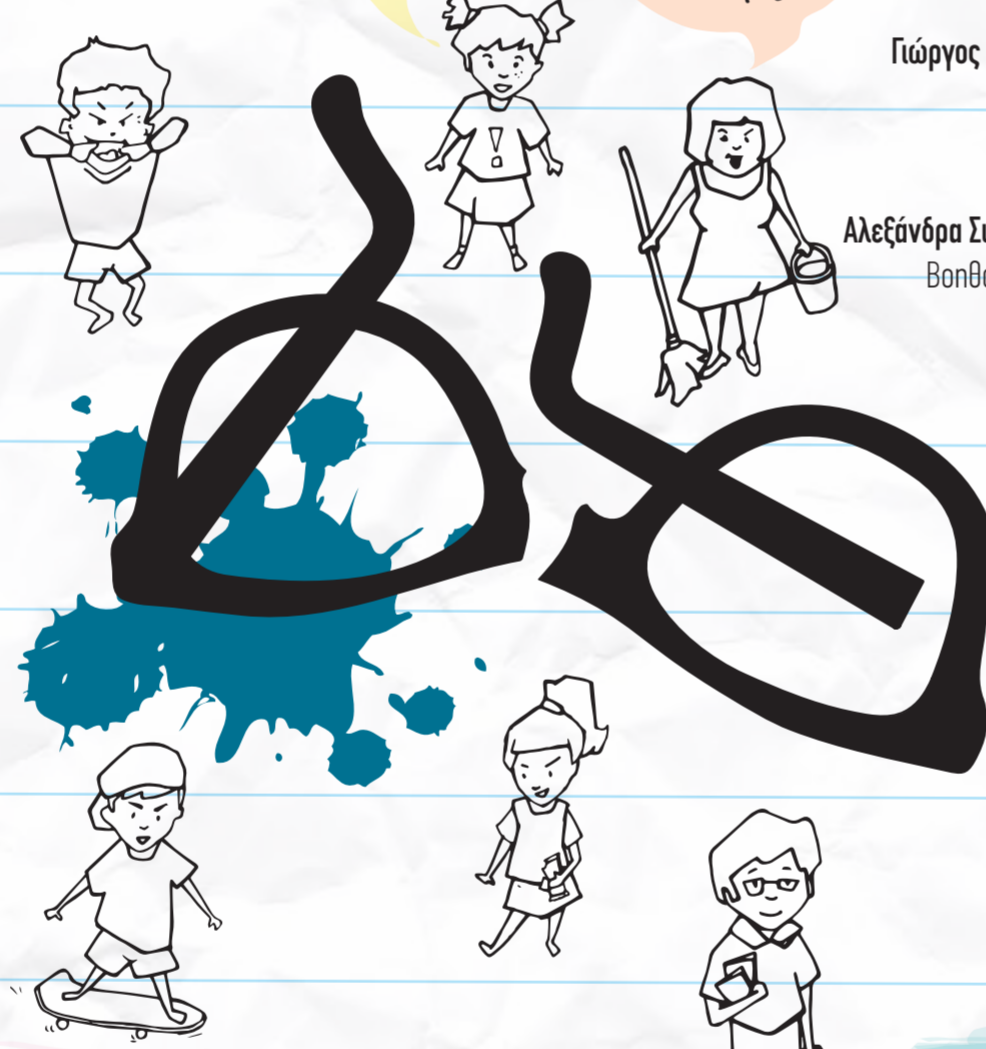
51% των μαθητών που έχουν δεχτεί σχολικό εκφοβισμό δήλωσαν ότι δεν είχαν φίλους

Φταίει... φταίει... ο μαθητής;
Φταίει! Η μήπως φταίει ο διευθυντής;
Φταίει! Μην φταίει ο δάσκαλος;
Φταίει ο γονιός;
Φταίει πάντα ο άλλος, ο διαφορετικός.
Φταίει η κοινωνία!
Ε, βαλ' την τιμωρία!

46,3% - 58,9% των μαθητών της δημοτικής εκπαίδευσης έχουν συμμετάσχει σε περπατικά σχολικού εκφοβισμού

Η Ελλάδα είναι η 4η χώρα στην Ευρώπη σε κρούσματα σχολικού εκφοβισμού

Η βία δεν προέρχεται από μια εσωτερική ανάγκη. Είναι απόκτημα της εκπαίδευσης και της κοινωνικής πρακτικής.
Francoise Heritier, 1933-, Γαλλίδα Εθνολόγος

Συντεχνία του γέλιου, «Είστε και φαίνεστε»: μια ματιά για την εκπαίδευση και το σχολείο σήμερα του Χαράλαμπος Μπαλιτά

Το θεατρικό κείμενο τις περισσότερες φορές έχει μια κεντρική ιδέα και την εξελίσσει. Όμως μερικές φορές είναι ένα υπερκείμενο που μας δίνει συγχρόνως πολλές σκοπιές και μνήμες από τις πολιτισμικές στρώσεις που καταγόμαστε. Είναι ένα κείμενο με διαφυγές και δυνατότητες που μπορεί να πάρει τροπές τέτοιες ποιητικής δύναμης, ικανής να στοχοζώμαστε με ριζικό τρόπο τα πράγματα. Η παράσταση της Θεατρικής Ομάδας της Συντεχνίας του Γέλιου, «Είστε και φαίνεστε», είναι μια τέτοια περίπτωση, ένα παλίμψηστο.

Πολύ γρήγορα μας τίθενται ερωτήματα και αναβιώνουν μνήμες. Ο 'γυαλάκις', χαρακτηριστικός τύπος παιδιού που το κοροϊδεύουν, είναι ίσως ένα πρόσωπο που γνωρίζουμε ή το θυμόμαστε από τα πολύ διάσημα στα σχολεία μας 'μπλε γυαλιά'. Ο μαθητής που γράφει ποιήματα και είναι μονίμως 'άλλου' είναι χαρακτηριστική φιγούρα στο The Wall (1979) των Pink Floyd. Το πώς ξεκινά το σχολείο είναι το ιδρυτικό κείμενο του σχολείου της χαράς, της ΑΛΕΓ.ΓΡ.Η.Α. Το να τρώμε στο σχολείο σπιτικό φαγητό, αλλά και συγχρόνως να ντρεφόμαστε που το μεταφέρουμε μ' ένα τρόπο που φανερώνει την ταξική μας καταγωγή, το ξέρουμε από τα διατροφικά προγράμματα στα σχολεία της πρώτης περιόδου του Ολοήμερου Σχολείου (2000/2004). Το ν' αναζητούμε έναν καλό δάσκαλο, το ξέρουμε από τις πρωτοβουλίες τελευταία που έχουμε στα σχολεία μας, για να έχουμε «ένα δάσκαλο που αφήνει τα παιδιά να ονειρεύονται». Αυτό όμως που συμβαίνει και στη ταινία του Danniell Losset, «Ο δάσκαλος που άφηνε τα παιδιά να ονειρεύονται» (2006), αναφερόμενη στη ζωή του δασκάλου Σελεστίν Φρενέ, είναι τελικά η αξία του ονειρού των ίδιων των παιδιών. Όπως επίσης, το ότι ένας δημοκρατικός δάσκαλος δεν μπορεί να κάνει σωστά τη δουλειά του, γιατί ο δάσκαλος που προηγούνται απ' αυτόν είναι αυταρχικοί κι αυτό το ξέρουμε, γιατί μας βοηθούν να το καταλάβουμε τα ίδια τα παιδιά που συνήθως συμμαχούν με τον αυταρχικό δάσκαλο. Αυτά τα παιδιά λένε πως ο καλός δάσκαλος είναι αυτός που τα κάνει να πεθαίνουν, τα βάζει τιμωρίες και τον φοβούνται. Αυτά τα παιδιά είναι που ασκούνται στον εκφοβισμό [bullying], αυτά είναι που κάνουν την αυλή του σχολείου κόρσο βίας, αλλά κι αυτά που την μετατρέπουν με τα παιχνίδια αυλής σ' ένα κόρσο που ξεπερνά το μάθημα της γυμναστικής και τις ολοκληρωτικές καταβολές του. Είναι αυτά τα παιδιά που νιώθουν την γονική απουσία, γιατί οι γονείς τους δεν μπορούν να πάρουν άδεια από το αφεντικό, αλλά όταν και οι ίδιοι καταλαβαίνουν την ανάγκη, συμμαχούν με τον δάσκαλο κι είναι έτοιμοι να καθίσουν ξανά στα θρανία.

Διανομή
Ντάνη (ή Ανδριανή)
Πολυξένη Ακλίδη
Ζήκος
Γιώργος Κατσής
Δάσκαλος κ. Λουλουδής
Βασίλης Κουκαλάκι
Μπρέρα κ. Γαμβρούλη
Βαλέρια Κουρούπη
Φρέτα (ή Ευφροσύνη)
Ιωάννα Λέκκα
Μπίλιας (ή Βασίλης)
Πέτρος Σπυρόπουλος
Γυαλάκις (ή Ζαχαρίας)
Μιχάλης Τιτόπουλος

Συντελεστές
Μετάφραση | Δασκείη Βασίλης Κουκαλάκι
Σκηνοθεσία Γιώργος Παλούμης, Βασίλης Κουκαλάκι
Τραγουδία Φοίβος Δελβοριάς
Σκηνικά | Κουτσούμια Αλεξάνδρα Σιάφκου, Αριστοτέλης Καρανάγος
Βοηθός Σκηνογράφου-ενδυματολόγου Δώρα Τουρβά
Φωτισμοί Τάσος Παλαιορούτας
Κίνηση Σελίλ Μικρούτσικου
Βοηθός Σκηνοθέτη Μαρϊάνθη Γραμματικού
Βίντεο Τίνα Ψαρρού
Πάνος Ζενιός
Φωτογραφίες Αθηνά Λιάσκου
Σχεδιασμός εντύπων What If design
Δάσκαλος skateboard Νάσος Άρης Ρέλλας

Ευχαριστούμε τους:
Κωνσταντίνο Ματσούκα, Γιάννη Τσίρμπα, Γιολιάντα Μαρκοπούλου και Synergeio, Δημήτρη Οικονομίδη, Σταύρο Τσακίρη, Γ. Κορούνη και Α. Κασσάλα - Ομάδα Πείρα(γ)μα Μαρία & Ασσαντ Κουκαλάκι, Ντίνα Καφετεράνη

Όμως είμαστε μπροστά και σε πρωτόγνωρα πράγματα, όπως ένα παιδικό δικαστήριο, μια ιδέα του δασκάλου Γιάννου Κόρτσας, άγνωστου για πολλούς στη χώρα μας. Η ταινία του Αντρέι Βάιντα, «Η θυσία του Κόρτσας» (1990), είναι ένας ύμνος του σχολείου της κοινότητας, με όριο του βέβαια το Ολοκαύτωμα. Το παιδικό δικαστήριο του Γιάννου Κόρτσας απαντά σ' αυτό που τόσο καλά επισμαρτάνουν τα παιδιά στο σχολείο κι ακούγεται με τη φράση «αυτό είναι δικό». Η δικαιοσύνη, αυτό είναι το αίτημα για την καλλιέργεια της κριτικής σκέψης από τα παιδιά. Αυτή τη γνωρίζουμε και ως δουλειά της Συντροφιάς του Παιδιού στη χώρα μας, με την προώθηση των δικαιωμάτων τους. Όσο για τη στασιμότητα στην ίδια τάξη, η οποία δεν διαφέρει από τις αποβολές και τις ποινές, η Έλλη Αλεξίου, με το θεατρικό της κείμενο «Μια μέρα στο γυμνάσιο» (1973), μας θυμίζει τη μέρα που όλα αυτά θα καταργηθούν. Μπορούμε όλοι, μικροί και μεγάλοι, να γράψουμε ξανά εκθέσεις για το πώς ονειρευόμαστε το δάσκαλο και το σχολείο. Η παράσταση «Είστε και φαίνεστε» είναι μια πρόσκληση να δούμε τις σχέσεις πλειοψηφίας και μειοψηφίας στο σχολείο, το διάλογο τάξης, αυλής και κοινότητας, το δημοκρατικό δάσκαλο που δυσκολεύεται να συνεργαστεί με τις αυταρχικές προσωπικότητες και το δάσκαλο της κοινότητας που γυρνά στη γειτονιά και συνομιλεί με τους γονείς και τα παιδιά. Η παράσταση μας φέρνει πιο κοντά στην ανάγκη να έχουμε παιδικά δικαστήρια στα σχολεία μας για να αλλάξει το σημερινό σχολείο, όπως και το δικ-τοπικό νεοφιλελεύθερο μέλλον, χωρίς δασκάλους και παιδιά που δεν ολοκληρώνουν την μόρφωσή τους. Κι είναι μια ευκαιρία, να μετατρέψουμε τις οριζόντιες σχέσεις που μας εξοντώνουν σε κάθετες που επιζητούν την αλλαγή της ηγεμονίας. Όσο για το ποια θα είναι τα χαρακτηριστικά αυτού του καλού δασκάλου, είναι αυτά του «αδούσου δασκάλου», του Ζακ Ρανσιέρ. Μια κριτική, αντι-οιδιπόδεια, θεσμική και ανταγωνιστική στη διοίκηση παιδαγωγική, μπορεί ν' ανοίξει αυτό το δρόμο.

Ο Χαράλαμπος Μπαλιτάς είναι δάσκαλος στο 35ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών και μέλος της Παιδαγωγικής Ομάδας «Το Σκασιάρχει - Πειραματικοί Ψηλαφισμοί για ένα Σχολείο της Κοινότητας». babisballas@gmail.com

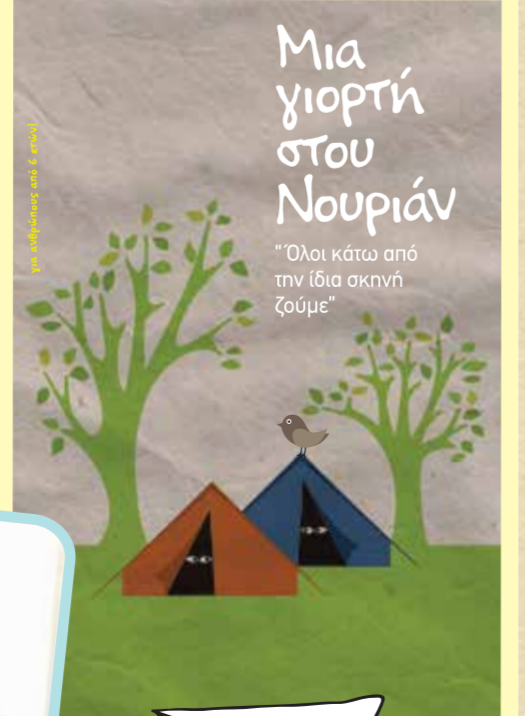
Με την υποστήριξη: **actionaid** ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΣΩΣΗΣ

Την παράσταση προτείνουν: **ΕΥΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ HEALTH** **Σώμα της Παιδείας** **δίκτυο** για το σχολείο του παιδιού

Κορηγοί του προγράμματος «Δικαίωμα στο Θέατρο»:
ALPHA BANK **Βασιλόπουλος** ...και του ποπούλου του γέλιου **WESTERN UNION**

Ενώ τα περισσότερα παιδιά είναι έξυπνα, οι περισσότεροι ενήλικες είναι κουτοί. Άρα κάτι πρέπει να μην πηγαίνει καλά στην εκπαίδευση.
Αλέξανδρος Δουμάς, 1824-1895, Γάλλος συγγραφέας

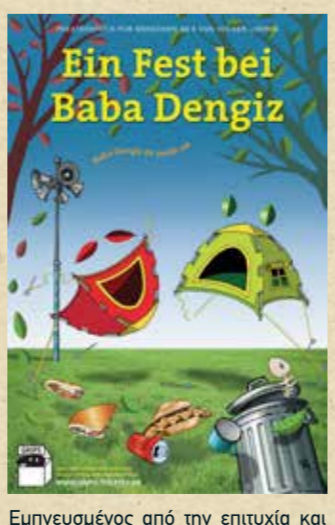
Η ομάδα νεανικού θεάτρου «Συντεχνία του Γέλιου» ξεκίνησε τον Οκτώβριο του 2011 με την παράσταση «Μια Γιορτή στο Νουριάν», και το θέμα του ρατσισμού και της πολιτισμικής συμφιλίωσης, προτείνοντας ένα νέο χειραφετημένο και κοινωνικό θέατρο για παιδιά και νέους.

Μια γιορτή στο Νουριάν
"Όλοι κάτω από την ίδια σκηνή ζούμε"

1973 - «Μια Γιορτή στο Παπαδάκι» - στο θέατρο GRIPS του Βερολίνου. Στη Γερμανική εκδοχή, η οικογένεια των μεταναστών του έργου ήταν Έλληνες!

Εμπνευσμένοι από την επιτυχία και την μεγάλη κοινωνική αποδοχή του «Μια Γιορτή στο Νουριάν», ο Volker Ludwig και το GRIPS επιχειρούν μια νέα προσαρμογή του έργου στα σύγχρονα δεδομένα του Βερολίνου. Ο Παπαδάκης μέσω Νουριάν γίνεται Μπάμπα Ντέγγκιζ και είναι Τούρκος.

Στις 21 Σεπτεμβρίου '14 το «Μια Γιορτή στο Νουριάν» φιλοξενείται στο GRIPS και αποτελεί κεντρικό γεγονός του εορτασμού των 40 χρόνων του Θεάτρου στο Hansaplatz.

Ο θεατρικός Οργανισμός Κύπρου ανεβάζει τον Νουριάν τον Γενάρη του '15 και η προσαρμοσμένη θεατρική έκδοση έχει πρωταγωνιστές τον Τάρεκ και Σαμίρ Αλ-Νουρί από την Συρία.

Η δεύτερη παράσταση μας είναι το «Τζέλα, Λέλα, Κόρνας και ο Κλεομένης» και το αναφαίρετο δικαίωμα των παιδιών στο παιχνίδι και την αλληλεγγύη μεταξύ τους.

Το καινούργιο μας έργο «Είστε και φαίνεστε» προσπαθεί με υπεύθυνο τρόπο να ερευνηθεί τα αίτια και τις συγκυρίες που γεννάνε την σχολική κακοποίηση και τον εκφοβισμό (bullying).

Η «Συντεχνία του Γέλιου» έχει την πεποίθηση ότι τα παιδιά αντιπροσωπεύουν τη λογική, τη φαντασία και την αλληλεγγύη απέναντι στο στερεότυπο κόρσο των ενηλίκων. «Τίποτα δεν χρειάζεται να μείνει όπως είναι αν είμαστε ενωμένοι και λειτουργούμε με αγάπη και αυθόρνητα».

Αυτό είναι το διαχρονικό σύνθημα του θεάτρου μας και ισχύει σε κάθε γωνιά του κόσμου. Πρέπει να εμπνέουμε και να ψυχαγωγεί.

Η φαντασία κάνει φεαρία στην οδό Σκουφιάς για 3η χρονιά!

Συντεχνία του γέλιου